

L'HORA NOVA

IMPRESSIONS D'UN AMIC

PER GERARD VANTER

Salut Companys:

Sóc un misatger procedent dels Països Baixos i volo damunt els Pireneus. Veig les magestuoses muntanyes espanyoles, la blavor de la Maditerrània i a la seva costa riallera. Des de Barcelona a València, els meus ulls entusiasmats veuen el paisatge com un interminable jardí, en el qual, les daurades taronges, es destaquen entre la verdor. Després, València, la ciutat del sol, que ara és estimada com un amant, que en una sola lluita obra els porus i el cor. Vaig visitar l'Ajuntament en ocasió de la històrica sessió de les Corts, la més alta representació del poble espanyol, a la qual assisteixen les més altes figures espanyoles; vaig escoltar la veu de l'home tan conegut en el meu país, Largo Caballero. Vaig escoltar la seva veu, vaig veure la seva expressió: «tot, tot ha de destinar-se a guanyar la guerra. Hem de vigilar els bàrbars».

Des d'allí em vaig dirigir a Madrid; vaig tenir de fer 400 quilòmetres en automòbil per a poder saludar l'orgullosa capital de la República espanyola. El sol s'havia amagat darrera una cortina de pluja, quan em vaig posar sota la protecció de les barricades de Madrid. Madrid brillava plorant, però les seves llàgrimes no eren les llàgrimes de desesperació d'un vençut, sinó les càlides llàgrimes d'un vibrant triomf.

Vaig romandre allí, sota la protecció de les trinxeres, vaig sentir les canonades, les bales de les quals passaven damunt el meu cap; vaig poder escoltar, també, els xiulets dels ocells enemics.

Quan vaig abandonar el camp de batalla, em trobí davant el monument de l'incomparable Cervantes, format per les figures de Don Quixot i Sancho Panza. El cavaller de la Manxa portava una bandera roja, pendent de la seva llança i, a terra, junt al pedestal, hom havia cavat una trinxera. «Aixeca la llança — Dulcinea és la més bella de les dones». Naturalment, Don Quixot lluita amb nosaltres.

En veritable incògnit es converteix el problema de la unitat entre la C. N. T. i U. G. T., les dues organitzacions que acoblen el 100 per 100 dels productors de l'Espanya antifeixista.

La premsa, sense excepció, propugna, parla i fa diverses consideracions respecte aquesta aliança que tants bons serveis podria realitzar per a la Causa del Proletariat. Inclús en tots els mítings els oradors que hi participen no negligeixen de parlar d'aquest problema, és a dir que fins avui això de la unitat ha estat el punt preferent de l'ordre del dia. Però....

Res més s'ha fet, només que de parlar molt, això sí, de descriure i de fer eloqüents consideracions.

Ha succeït allò de «con una mano dando, y con la otra...» Perquè l'ocorregut no es pot considerar d'altra manera. S'ha fet molta propaganda però s'ha treballat poc. Almenys per part d'algun sector.

I és això precisament el que s'hauria de dir. Analitzar els treballs fets per cadascú, a fi i efecte d'arribar a una intel·ligència comú.

Es hora d'acabar amb la paraula. S'imposa el fet terminant i decisiu. Res de superficialismes. Raons, bones raons. Aleshores arribarem a un lloc positiu.

Que es destaquí, que es manifesti clarament, quina és l'organització que hi posa més obstacles per arribar a un acord unitari, exposant les causes, els motius, i llavors els productors, els amants de la fusió sindical, es donaran compte si veritablement en la seva respectiva central sindical hi figuren com a simples espectadors o com a homes que tenen dret de determinar i encaminar la seva marxa segons el seu pensament, segons la seva ideologia. I si fóra, que, per la manca de visió dels homes responsables del moviment de llur organisme, hi fossin, com es menciona primerament, de segur que es determinarien acabar amb dits líders per a prosseguir envers la seva finalitat, que és la d'arribar a la seva total emancipació, passant per damunt de tots els obstacles.

Si no és així, es podrà anar continuant fent se lloances i cants d'unió, però, no siguem infants, millor dit, hipòcrites, i no deixem de dir que els treballadors continuaran dividits, sense una força que els permeti desfer-se de les cadenes que els oprimeixen moralment i materialment.

No obstant, que es tingui present, per part dels interessats en fer fracassar les gestions encaminades a la unitat, que el Progrés marxa avant i qui intenti deturar-lo quedarà esclafat i aquell continuarà la seva ruta ascendent. I si no, al temps!

P. GUDIOL

Es que algú ha sentit dir que un cavaller pot lluitar al costat dels feixistes?

Per tot arreu es pot veure els estralls causats pels ocells negres; edificis de sis pisos travessats per les bombes, solcs de 30 metres de profunditat; i sota aquestes runes, jauen centenar de dones i nens.

El feixisme no coneix la cavalleriesitat i és la personificació de la Barbàrie. El feixisme ha d'ésser anihilat i desfet a cops.

A la Puerta del Sol, hi ha un gran retrat de Stalin que, amb el semblant seriós i suau a la vegada, diu que el poble de Madrid es dirigeix a lluitar. Com es defensa Madrid! Com una mare que veïes el seu fill en perill. Cada casa, cada carrer,

(Passa a la pàg. 5)